

hvorfor det så bliver odiøst, når det handler om børn.

Hvorfor må børn ikke have en sikkerhed for, at der rent faktisk arbejdes struktureret med det pædagogiske arbejde, en sikkerhed for, at man netop kommer omkring alle de kompetencer, der er, sådan at man ikke kun har fokus på tal og bogstaver men faktisk også har en sikkerhed for, at man værdsætter og stimulerer sociale kompetencer bare for at tage det som eksempel.

Er der ikke også et retssikkerhedsspørgsmål for børn i det her, som måske kunne bløde lidt op, så vi ikke taler om to børnesyn, der tørner sammen, men tværtimod måske har en diskussion om, hvem det er, der skal beslutte det?

Kl. 17.50

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det, jeg synes er det afgørende, er så en helt anderledes vurdering af midlet, der hedder læreplaner, nemlig at de skulle være et stærkt middel til at give børnene en retssikkerhed; det tror jeg ikke. Jeg tror, at retssikkerheden for børn ligger helt andre steder, ligger i nogle generelt bedre retningslinjer for drift af daginstitutioner, i nogle normeringsnøgler, der sikrer et antal voksne i forhold til børn, nogle miljølove for børn, der sikrer, at de har rimelige forhold at være under i en daginstitution osv., osv.

Jeg er i virkeligheden også lidt fanget af, at jeg på den ene side ikke synes, at tankerne i forslaget her er særlig sympatiske. På den anden side kan man sige: Jamen herregud, det er trods alt kun et forslag, hvor man investerer 5 mio. kr. fra statens side. Det antyder også noget om ambitionsniveauet, og hvorfor hidse sig så meget op over noget, der i økonomi er så lidt ambitiøst?

Men det er, fordi vi efter min opfattelse også har den principielle diskussion, nemlig i hvor høj grad situationen for børnene skal bestemmes af forhold uden for børnenes felt, i det her tilfælde af, hvad statsmagten synes er nødvendigt. Det synes jeg er en meget afgørende principiel diskussion, og jeg håber selvfølgelig, det ender med, at vi står på samme side i den principielle diskussion.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, bliv nu et øjeblik, hr. Søvnald, for der er endnu en, der ønsker korte bemærkninger. Fru Pia Kristensen. Formanden skal nok sige, når ordføreren skal gå ned.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg ved ikke, om hr. Villy Søvnald er bekendt med, at forskere i småbørnspædagogik er bekymrede over det stigende antal bimmer- og zapperbørn, sådan kaldes de, som starter i skolerne i dag, børn, der ikke kan sidde stille, børn, der er urolige, børn, der ikke kan tie stille. Jeg ved ikke, om hr. Villy Søvnald er bekendt med, at forskere og eksperter siger, at det skyldes den frie opdragelse og den alt for frie leg.

Forskerne siger: Børn skal have faste rammer, men inden for de rammer skal der selvfølgelig være frihed, der skal være læring, og der skal være stimulering. Hvis et barn ikke har nogen rammer og ikke får noget læring, så basker det barn rundt som en forvildet fugl, og så starter barnet i skole som en forvildet fugl.

Jeg ved ikke, om hr. Villy Søvnald er bekendt med, at mange skoler udarbejder pjecer, som de må sende ud til hjemmene inden barnets skolestart, hvor de beder forældrene om, at når barnet møder, skal barnet kunne sidde stille; barnet skal kunne koncentrere sig; barnet skal kunne binde sine snøreband osv., osv. Synes hr. Villy Søvnald så ikke, at det er sympatisk, at der nu kommer et lovforslag, der forsøger at få rettet op på de misforhold?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror bare ikke – og det vil jeg godt gentage – at læreplaner retter op på noget som helst med et ambitionsniveau på 5 mio. kr. om året.

Nu er det altid interessant at høre Dansk Folkeparti citere forskere og eksperter, vi er jo ikke forvænt med, at man lægger så stor vægt på deres udsagn, men fint nok. Men så er det vel vigtigt at være opmærksom på, at forskere og eksperter faktisk er meget uenige på det her punkt. Jeg tror, det var fru Pia Kristensen, der nævnte Stig Brostrøm i sin ordførertale, men jeg husker måske forkert, men det tror jeg ikke.

Må jeg ikke godt sige, at det jo ikke er så underligt, at Brostrøm er tilhænger af strukturerende pædagogik; det har han faktisk skrevet bøger om i hvert fald i de sidste 35 år. Nu har han fået sin renaissance, det er jo det nye, at den strukturerende pædagogik fik sit gennemslag under en konservativ socialminister. Det synes jeg som sagt historisk er interessant. Men der er ikke noget nyt i det. Eksperter og vidende folk, forskere, skiller på denne her diskussion. Jeg tror, det har